

Arrest

nr. 176 372 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en soennitische Arabier van origine te zijn. U bent geboren op 6 september 1991 in de wijk Al Kifah van de stad Bagdad. U studeerde tot aan het laatste jaar van het middelbaar onderwijs. Drie jaar geleden begon u te werken in een autogarage. Op 4 mei 2015 werd u gedwongen in te stappen in een auto met het logo van Saraya al Salam, een sjiiitische militie. De mannen vroegen u een apparaat te plaatsen in een auto die toen in uw garage stond. U weigerde resoluut, waarna de mannen u begonnen te slaan. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. U verliet dezelfde dag het ziekenhuis en dook onder bij een vriend. In de

daaropvolgende dagen vertelde uw moeder dat onbekende mannen tot tweemaal toe naar u kwamen vragen en dat uw werkgever vermoord werd. U achtte uw leven niet meer veilig en op 15 mei 2015 ontvluchtte u Bagdad en vatte u uw reis naar Europa aan. Op 3 juli 2015 kwam u in België aan waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een rijbewijs, een stemkaart, een woonstkaart, een rantsoenkaart, een pagina uit een paspoort, een Iraaks en een Belgisch medisch attest en vier foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door leden van Saraya al Salam omdat u weigerde in te gaan op hun vraag om met hen samen te werken bij de uitvoering van een aanslag (CGVS p.4). Talrijke onaannemelijkheden doen evenwel besluiten dat er aan uw asielmotief geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de hele verhaallijn die u brengt weinig logisch opgebouwd is. U beweert immers dat Saraya al Salam, een sjiiitische militie, in uw wijk dermate de controle heeft dat ze ongenaakbaar zijn. Ze hoeven aan niemand verantwoording af te leggen en kunnen ongestoord hun gewapende activiteiten uitvoeren (CGVS p.6,9). Volgens u heeft deze militie zijn zinnen gezet op het elimineren van een medewerker van een vooraanstaande politicus door het plaatsen van een bom in zijn voertuig. Ondanks de macht van deze sjiiitische militie over uw wijk kiezen ze voor een weinig zekere en bovendien omslachtige werkwijze: ze ontvoeren u, een soenniet waarmee ze nooit eerder in aanraking kwamen en die nooit eerder blijf gaf van sympathieën voor de militie of haar doelstellingen, en proberen hem met geldelijke beloning of een beloning in het leven na de dood te overtuigen om de bom voor hen te plaatsen (CGVS p.5). Nadat u weigert wordt u, voorzien van blauwe plekken maar levend, achtergelaten waarna ze hun plan om ongemerkt een bom te plaatsen in de auto geheel kunnen opbergen. Het mag verbazen dat de leden van Saraya al Salam denken dat ze enkel door het beloven van een tweevoudige beloning een onbekende soenniet kunnen overhalen om mee te doen met een operatie van een sjiiitische militie die zich het afgelopen decennium weinig geliefd maakte bij de soennieten door haar gewelddadige sektarische politiek. Deze twijfelachtige aanpak doet nog meer verbazen door de weinig beveiligde plaats waar u toegang toe had. U vertelt dat de auto geparkeerd stond in een grote hangar waar meerdere garagisten over een kleine werkplaats beschikten (CGVS p.5). Gezien de macht van Saraya al Salam over uw wijk lijkt het haar leden weinig moeite te kosten om zich de toegang tot de hangar te verschaffen om op effectievere wijze haar doel te bereiken (CGVS p.6,9). Als u hierop gewezen wordt benadrukt u dat u door uw toegang tot de auto gemakkelijk de bom had kunnen installeren, hetgeen gezien de hierboven gemaakte opmerkingen niet dienstig is (CGVS p.9).

Meer nog dan de poging u voor haar opdracht te rekruteren, mag het verbazen dat Saraya al Salam actief naar u op zoek ging nadat ze u hadden laten gaan. U vertelt dat Saraya al Salam tweemaal toen u in Irak was en tweemaal na uw vertrek bij uw moeder naar u op zoek kwam (CGVS p.7,8). Waarom Saraya al Salam u in handen wilde krijgen nadat ze u eerder vrij hadden gelaten, kan u niet verduidelijken. U kan enkel opperen dat ze bang zijn dat u de namen van uw ontvoerders zou noemen als moordenaars van uw baas. U moet evenwel toegeven dat een klacht tegen Saraya al Salam niets zou opleveren (CGVS p.8). Bovendien is het weinig aannemelijk dat een organisatie die bang is voor juridische gevolgen om 9 uur 's avonds met een auto voorzien van de slogan van hun organisatie iemand die ze willen rekruteren voor een bomaanslag van de straat zou plukken (CGVS p.6). Het beeld van de macht en ongenaakbaarheid van Saraya al Salam dat u schetst strookt allerm minst met deze van een organisatie die in uw mogelijke getuigenis een bedreiging ziet.

Als u hierop gewezen wordt haalt u een nieuwe mogelijke drijfveer van Saraya al Salam voor haar vervolgingsdrang jegens u aan. U vertelt nu dat de leden van Saraya al Salam dachten dat u de geest gegeven had toen ze u dropten en dat ze nu alsnog hun taak willen afmaken (CGVS p.8). Ook deze denkpiet mist geloofwaardigheid. Leden van een gewapende organisatie gaan iemand die ze in alle rust kunnen en willen uitschakelen niet per ongeluk slechts enkele blauwe plekken bezorgen. Uit het medisch attest dat u neerlegt van het ziekenhuis in Bagdad blijken immers helemaal geen zware verwondingen die men bij een marteling door een sektarische gewapende groep zou verwachten. Blauwe plekken op de borst, rug en hoofd, meer heeft u immers niet overgehouden aan de poging van enkele militiemannen om u dood te slaan, zo stelt het attest (CGVS p.3). Het is trouwens opvallend dat het attest ook in het Engels is opgesteld, een taal die u niet machtig bent. U heeft geen verklaring voor het gebruik van het Engels op het certificaat, op de uitspraak dat ze dat nu eenmaal doen na (CGVS p.4). Bovenstaande bevindingen halen het geloof in uw asielrelaas verder onderuit.

Verder moet er ook op gewezen worden dat Saraya al Salam weinig overtuigende argumenten inriep om u te overtuigen hun opdracht uit te voeren. Uw ontvoerders stelden u enkel een geldelijke beloning en een beloning in het leven na de dood in het vooruitzicht (CGVS p.5). Toen u hun aanbod afsliep stelden ze geen andere argumenten, beloningen of bestraffingen, voor om u te overtuigen, zo zegt u (CGSV p.6). Wat de geldelijke beloning zou zijn, specificerden ze niet (CGVS p.7). Ook dit mag verbazen. Ook mag het verbazen dat ze u een hemelse beloning voorstelden. Dat een sjiiitische organisatie, die zich reeds jarenlang inliet met sektarisch geweld, een soenniet een beloning bij god belooft komt weinig geloofwaardig over (CGVS p.7,10). Bovenstaande opmerkingen raken verder aan het geloof in uw asielrelaas.

Tenslotte kan er nog kort op gewezen worden dat u de persoon die het slachtoffer van de aanslag moest worden nauwelijks kent. U weet enkel dat hij een medewerker van de politicus Ayad Allawi is maar zijn naam of meer informatie over hem kan u niet kwijt (CGVS p.6,10). Ook dit roept verder twijfels op bij uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Irak in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van

willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken

gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U meldt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in orde is en maakt melding van enkele bomontploffingen (CGVS p.9). Uw melding van de ontploffingen schrijft zich in in de analyse waarop het CGVS zijn oordeel steunt. Verder staft u uw mening dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in orde is niet, waardoor ze geen afbreuk kan doen aan de beoordeling door het CGVS.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de stukken die louter over uw identiteit en uw verblijf in Irak handelen, legt u twee medische attesten en vier foto's neer. Twee van de foto's tonen u in een autogarage en ondersteunen aldus uw beweringen over uw beroepsactiviteit in Irak. Een andere foto toont een deur die met een hangslot is afgesloten. Uw bewering dat het de voordeur van uw huis betreft die

door de aangehaalde problemen definitief afgesloten werd, kan niet uit de foto afgeleid worden (CGVS p.5). De andere foto toont volgens u het kantoor van Saraya al Salam in uw straat (CGVS p.5). Op de foto is inderdaad een bord van deze militie te zien. Dat dit bord een kantoor in uw straat siert, kan niet uit de foto opgemaakt worden en evenmin kan in deze foto een begin van bewijs gevonden worden voor uw problemen met deze militie. Naast het medische attest uit Irak dat hierboven reeds besproken werd, legt u ook een attest neer dat in België opgemaakt werd. Dit attest stelt dat u enkele kleine littekens heeft en dat u klaagt over rugpijn. Tevens wordt vermeld hoe u naar eigen zeggen aan deze verwondingen komt. Aangezien de vermelde oorzaak geheel op uw verklaringen berust, kan er uit het attest niet op objectieve wijze opgemaakt worden hoe u aan de vermelde littekens komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §§2-5, 48/5 §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

Verzoeker herhaalt en bevestigt de aangevoerde feiten. Verzoeker werd door Saraya al Salam bedreigd. Ze hebben hem gevraagd een terroristische daad uit te voeren, hetgeen hij weigerde. Volgens verzoekers stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming.

Verzoeker wijst erop dat hij soenniet en citeert uit het “*Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak*” van april 2015 een passage over sektarische spanningen, het hiermee gepaard gaande geweld en de macht van de sjiiitische milities. Verzoeker verwijst naar het principe van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “*van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS*”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “van redelijkheid en zorgvuldigheid” door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door leden van Saraya al Salam omdat u weigerde in te gaan op hun vraag om met hen samen te werken bij de uitvoering van een aanslag (CGVS p.4). Talrijke onaannemelijkheden doen evenwel besluiten dat er aan uw asielmotief geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de hele verhaallijn die u brengt weinig logisch opgebouwd is. U beweert immers dat Saraya al Salam, een sjiiitische militie, in uw wijk dermate de controle heeft dat ze ongenaakbaar zijn. Ze hoeven aan niemand verantwoording af te leggen en kunnen ongestoord hun gewapende activiteiten uitvoeren (CGVS p.6,9). Volgens u heeft deze militie zijn zinnen gezet op het elimineren van een medewerker van een vooraanstaande politicus door het plaatsen van een bom in zijn voertuig. Ondanks de macht van deze sjiiitische militie over uw wijk kiezen ze voor een weinig zekere en bovendien omslachtige werkwijze: ze ontvoeren u, een soenniet waarmee ze nooit eerder in aanraking kwamen en die nooit eerder blijf gaf van sympathieën voor de militie of haar doelstellingen, en proberen hem met geldelijke beloning of een beloning in het leven na de dood te overtuigen om de bom voor hen te plaatsen (CGVS p.5). Nadat u weigert wordt u, voorzien van blauwe plekken maar levend, achtergelaten waarna ze hun plan om ongemerkt een bom te plaatsen in de auto geheel kunnen opbergen. Het mag verbazen dat de leden van Saraya al Salam denken dat ze enkel door het beloven van een tweevoudige beloning een onbekende soenniet kunnen overhalen om mee te doen met een operatie van een sjiiitische militie die zich het afgelopen decennium weinig geliefd maakte bij de soennieten door haar gewelddadige sektarische politiek. Deze twijfelachtige aanpak doet nog meer verbazen door de weinig beveiligde plaats waar u toegang toe had. U vertelt dat de auto geparkeerd stond in een grote hangar waar meerdere garagisten over een kleine werkplaats beschikten (CGVS p.5). Gezien de macht van Saraya al Salam over uw wijk lijkt het haar leden weinig moeite te kosten om zich de toegang tot de hangar te verschaffen om op effectievere wijze haar doel te bereiken (CGVS p.6,9). Als u hierop gewezen wordt benadrukt u dat u door uw toegang tot de auto gemakkelijk de bom had kunnen installeren, hetgeen gezien de hierboven gemaakte opmerkingen niet dienstig is (CGVS p.9).

Meer nog dan de poging u voor haar opdracht te rekruteren, mag het verbazen dat Saraya al Salam actief naar u op zoek ging nadat ze u hadden laten gaan. U vertelt dat Saraya al Salam tweemaal toen u in Irak was en tweemaal na uw vertrek bij uw moeder naar u op zoek kwam (CGVS p.7,8). Waarom Saraya al Salam u in handen wilde krijgen nadat ze u eerder vrij hadden gelaten, kan u niet verduidelijken. U kan enkel opperen dat ze bang zijn dat u de namen van uw ontvoerders zou noemen als moordenaars van uw baas. U moet evenwel toegeven dat een klacht tegen Saraya al Salam niets zou opleveren (CGVS p.8). Bovendien is het weinig aannemelijk dat een organisatie die bang is voor juridische gevolgen om 9 uur 's avonds met een auto voorzien van de slogan van hun organisatie iemand die ze willen rekruteren voor een bomaanslag van de straat zou plukken (CGVS p.6). Het beeld van de macht en ongenaakbaarheid van Saraya al Salam dat u schetst strookt allerminst met deze van een organisatie die in uw mogelijke getuigenis een bedreiging ziet.

Als u hierop gewezen wordt haalt u een nieuwe mogelijke drijfveer van Saraya al Salam voor haar vervolgingsdrang jegens u aan. U vertelt nu dat de leden van Saraya al Salam dachten dat u de geest gegeven had toen ze u dropten en dat ze nu alsnog hun taak willen afmaken (CGVS p.8). Ook deze denkspoor mist geloofwaardigheid. Leden van een gewapende organisatie gaan iemand die ze in alle rust kunnen en willen uitschakelen niet per ongeluk slechts enkele blauwe plekken bezorgen. Uit het medisch attest dat u neerlegt van het ziekenhuis in Bagdad blijken immers helemaal geen zware verwondingen die men bij een marteling door een sektarische gewapende groep zou verwachten.

Blauwe plekken op de borst, rug en hoofd, meer heeft u immers niet overgehouden aan de poging van enkele militiemannen om u dood te slaan, zo stelt het attest (CGVS p.3). Het is trouwens opvallend dat het attest ook in het Engels is opgesteld, een taal die u niet machtig bent. U heeft geen verklaring voor het gebruik van het Engels op het certificaat, op de uitspraak dat ze dat nu eenmaal doen na (CGVS p.4). Bovenstaande bevindingen halen het geloof in uw asielrelaas verder onderuit.

Verder moet er ook op gewezen worden dat Saraya al Salam weinig overtuigende argumenten inriep om u te overtuigen hun opdracht uit te voeren. Uw ontvoerders stelden u enkel een geldelijke beloning en een beloning in het leven na de dood in het vooruitzicht (CGVS p.5). Toen u hun aanbod af sloeg stelden ze geen andere argumenten, beloningen of bestraffingen, voor om u te overtuigen, zo zegt u (CGSV p.6). Wat de geldelijke beloning zou zijn, specificerden ze niet (CGVS p.7). Ook dit mag verbazen. (...) Bovenstaande opmerkingen raken verder aan het geloof in uw asielrelaas.

Tenslotte kan er nog kort op gewezen worden dat u de persoon die het slachtoffer van de aanslag moest worden nauwelijks kent. U weet enkel dat hij een medewerker van de politicus Ayad Allawi is maar zijn naam of meer informatie over hem kan u niet kwijt (CGVS p.6,10). Ook dit roept verder twijfels op bij uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Irak in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de stukken die louter over uw identiteit en uw verblijf in Irak handelen, legt u twee medische attesten en vier foto's neer. Twee van de foto's tonen u in een autogarage en ondersteunen aldus uw beweringen over uw beroepsactiviteit in Irak. Een andere foto toont een deur die met een hangslot is afgesloten. Uw bewering dat het de voordeur van uw huis betreft die door de aangehaalde problemen definitief afgesloten werd, kan niet uit de foto afgeleid worden (CGVS p.5). De andere foto toont volgens u het kantoor van Saraya al Salam in uw straat (CGVS p.5). Op de foto is inderdaad een bord van deze militie te zien. Dat dit bord een kantoor in uw straat siert, kan niet uit de foto opgemaakt worden en evenmin kan in deze foto een begin van bewijs gevonden worden voor uw problemen met deze militie. Naast het medische attest uit Irak dat hierboven reeds besproken werd, legt u ook een attest neer dat in België opgemaakt werd. Dit attest stelt dat u enkele kleine littekens heeft en dat u klaagt over rugpijn. Tevens wordt vermeld hoe u naar eigen zeggen aan deze verwondingen komt. Aangezien de vermelde oorzaak geheel op uw verklaringen berust, kan er uit het attest niet op objectieve wijze opgemaakt worden hoe u aan de vermelde littekens komt."

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in de administratieve dossiers en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontcrachten. Hij komt inzake deze motieven immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde, dienaangaande concreet gedane vaststellingen.

Verzoeker laat voorts nog uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Waar uit de in het verzoekschrift geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (vooral deze afkomstig uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

Gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers aanvullende nota slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

In de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt verwijst hij naar en citeert hij uit een uitgebreide nota die Caritas heeft opgesteld met een URL-link, waarop deze nota zou zijn terug te vinden.

De Raad stelt evenwel vast dat deze URL-link onvolledig is, zodat niet kan worden nagegaan of het door verzoeker opgenomen citaat daadwerkelijk afkomstig is uit voormelde nota. Ook laat verzoeker na dit document als bijlage bij de aanvullende nota te voegen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit stuk. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat dit een nieuw element betreft in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en dat hij zijn betoog gesteund op deze informatie niet reeds kon ontwikkelen in zijn verzoekschrift. De door verzoeker hierop gebaseerde argumentatie kan dan ook niet in overweging worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota tevens een betoog ontwikkelt gericht tegen de motivering omtrent de door verzoeker neergelegde documenten zeggende dat zijn verklaringen en de neergelegde medische attesten perfect complementair zijn alsmede het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een arbitraire beoordeling verwijt inzake de werkwijze van de milities. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze argumentatie nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker zijn betoog niet reeds kon ontwikkelen in zijn verzoekschrift. Te dezen toont verzoeker dan ook niet aan dat de grondslag van voormeld elementen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. De door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde argumentatie is in de aangegeven mate dan ook laattijdig.

Wat betreft "het attest van psychologische begeleiding" dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt en waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen heeft welke gekoppeld kunnen worden aan traumatische ervaringen en geweldplegingen op zijn persoon, moet worden opgemerkt dat verzoeker eigenlijk twee attesten neerlegt, een attest van een arts, dat reeds besproken werd in de bestreden beslissing en een attest van een psycholoog. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen enkel objectief element aanbrengt waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

De Raad stelt vast dat in het attest van de arts gesproken wordt over "objectieve kwetsuren" en "subjectieve kwetsuren" en dat voor wat betreft de oorzaak van deze kwetsuren enkel gesteund wordt op de verklaringen van verzoeker. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Voor wat betreft de in deze attesten vermelde psychische problemen, dient tevens te worden opgemerkt dat het geenszins uitgesloten is dat de psychologische toestand van verzoeker een andere oorzaak heeft dan deze die verzoeker zelf aanhaalt. Bovendien zijn de vaststellingen in de medische attesten grotendeels gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen omtrent zijn mentale gezondheid, en blijkt nergens uit dat een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar de psychologische problemen van verzoeker. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de medische attesten zouden volstaan om zijn problemen aan te tonen, kan verder worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze fysieke letsels en psychische problemen werden opgelopen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen over de essentie van zijn beweerde problemen, zodat de hoger gedane vaststellingen onverkort blijven bestaan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt omwille van het ongeloofwaardig relaas geen vrees voor vervolging aannemelijk, bijgevolg dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Waar verzoeker verwijst naar "gabegie", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen end e staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiïtische milities te controleren, toont verzoeker niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat de sjiïtische milities in alle straffeloosheid en in volle onafhankelijkheid handelen, dat de regering niet in staat zou zijn ze te controleren mocht ze ze willen controleren en dat bepaalde militieleden een belangrijke plaats hebben binnen de regering, doet hij opnieuw geen afbreuk

aan wat voorafgaat. Voor zover verzoeker de situatie van de sjiiitische milities in Bagdad linkt aan zijn asielrelaas, moet worden gewezen op het gegeven dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk werd geacht (zie supra).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Voor zover verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wordt opgemerkt dat er, gelet op wat voorafgaat, geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF